

נקודות של אור

כעת
מתחילים
שוב!

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א בשיעור חומט רי"י ליל טיטי פרטית מטפטים תטפ"ב

לְעִזּוֹר לֹ? לְמִי שְׁאֵפִילוּ הַשֵּׁם מִסְכִּים לִי לְשֵׁנוֹא אוֹתוֹ?!

התורה הקדושה מצווה אותנו לעזור לבעל החמור שנתקע בשולי הדרך ולפרוק יחד איתו את המשאות הכבדים.

התורה אף מציינת את סוג האנשים שלהם אנו אמורים לעזור יותר מכל: "כי תראה חמור שונאך!" כאשר מדובר בחמור השייך לאדם אותו אני שונא בכל ליבי – עלי לעזור ביתר שאת!

והשאלה על כך מפורסמת: הייתכן שהתורה מדברת על אפשרות של שנאה בין אדם לחברו? וכי התורה מדברת אל פושעים העוברים על ציווי 'ואהבת לרעך כמוך'?

והתשובה, גם אותה כולם מכירים:

אכן, מדובר באדם שהתורה אינה אוסרת לשונא אותו, אדם רשע ואפיקורס שמותר ואף מצווה לשונא...

והשאלה המתבקשת היא, כמובן: אם מדובר באדם רשע ורע מעללים כזה – עד שהבורא מתיר באופן חד פעמי ונדיר לחוש כלפיו שנאה, מדוע אנו אמורים להגיש עזרה לאדם כזה?? קשה לו? מצוין, מגיע לו מעט סבל...

והתשובה הידועה היא שאכן, במקום של הגשת עזרה האחד לשני אין מקום לשיקולים של שנאה, כאן נדרשת הקרבה הדדית!

עד כאן הכול טוב ויפה, כולם מתפעלים מהווארט הזה, ואף מתכננים בסתר ליבם להציע את הפירוש הזה בשולחן השבת...

השאלה היא: איך מיישמים את זה בחיים?

איך אפשר לבקש ממני, שהלב שלי מלא ברגשות שליליים כלפי האדם ההוא – להתנתק מכל הרגשות ולהגיש לו עזרה?!

היום כמעט ולא נפגשים עם חמורים אמנם, אבל בחיים אנו פוגשים לא מעט סיטואציות כאלה, של אדם שאנו לא מחבבים, בלשון המעטה, הנזקק לעזרה כלשהי. האם ניתן לצפות מאיתנו להתגבר?!

ובפרט שמדובר בשנאה מוצדקת, שאפילו הבורא יתברך מסכים איתה!

איך מפרידים בין הרגשות – לפעולה? איך מנצחים רגשות?

ובכן, על השאלה הראשונה והמתבקשת, של 'כיצד ניתן לעזור לאיש רשע' – מעניק ר' אשר תשובה ברורה:

וכי אני טוב יותר ממנו? וכי בגלל שהבורא שם אותי במקום עם חינוך טוב יותר, וסידר אותי בחיים נורמליים

יותר – זה אומר שבמצב שלו הייתי מתגבר על היצר הרע?!

האיש הזה, מסכן, היה צריך לעבור את סאת הגלגולים הזו כדי לעורר אותי לתשובה...

אבל השאלה הבוערת כעת, היא השאלה השניה: איך אפשר להתגבר על רגשות?

הדגל מחנה אפרים מסביר בשם סבו מרן הבעל שם טוב הקדוש, את הפסוק 'כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו – עזוב תעזוב עימו'.

חמור – זה הגוף שלנו.

שונאך – הגוף הוא השונא הכי גדול שלנו, מעמיס אותנו בכמויות של רגשות שליליים, עצלנות, עצבות, מייאש אותנו וגורם לנו לסבל עצמי.

מה עושים עם הגוף הזה – כשהוא 'רובץ תחת משאו'? כשהוא מצליח להפיל אותנו ולמלא אותנו בתסכולים?

העצה פשוטה שהבעל שם טוב הקדוש מגלה לנו בהתמודדות מול רגשות סוערים: "עזוב תעזוב עמו!" תתחיל לעשות! מצוות מעשיות! לך לשיעור תורה, אמור תהילים, תן צדקה, עשה חסד, רויץ לבית הכנסת...

קמת בבוקר על צד שמאל? העצה היחידה היא 'למעשה', ללכת, לעבוד, להשקיע כוחות!

למה דווקא מצוות מעשיות? כי זה הדלק היחיד שיכול להאיר את הגוף שלנו ולהרגיע אותו!

קחו את הגעדאנק העצום ביותר, את הרעיון האמוני העמוק ביותר שאתם מכירים – האם אפשר להרגיע איתו את הגוף? אין סיכוי, כי הגוף הוא גשמי, וזה בדיוק מה שהוא מביץ: גשמיות!

לכן רק מצוות מעשיות וגשמיות – הן הדלק היחיד המסוגל להפעיל את הגוף בצורה טובה ונותן כוח להתמודד נכון עם הרגשות!

*

קביעות - ועקביות!

לר' אשר היו מגיעים הרבה אנשים שבורי לב שחיפשו דרך לצאת מהסבך ולזכות לישועה.

מכולם דרש ר' אשר – עשייה. משהו קטן אפילו – אבל שיהיה עקבי.

מדוע?

אמר ר' אשר: כי כדי לצאת מהשיברון חייבים לתת הכנעה קטנה, להתכופף מעט, לצאת מעט מהקונכייה שבנינו סביבנו, לתת מעצמנו מעט.

ר' אשר היה מוכן לטפל במקרים הקשים ביותר – חוץ מטיפול בהתמכרויות.

מדוע? הוא הסביר: כי המכורים הם היחידים שאינם מוכנים לתת אפילו מאומה כדי לצאת מהסבך.

פעם הגיע יהודי שבור לב לר' אשר וביקש ממנו ברכה לישועה.

אמר לו ר' אשר: ישועה אתה רוצה? תעשה דיאטה!

מה הקשר בין דיאטה לישועה? הקרבה!

ר' יודל פרוש אומר לכל מי שמגיע לטיפול אצלו: לפני הכול, קבל על עצמך לצחצח את השיניים פעמיים ביום, בקביעות...

זו הדרישה:

קביעות – ועקביות!

מי לא מתלהב מהשגחה פרטית?

כולנו מתלהבים מסיפורי השגחה פרטית.

מידי פעם, שמתרחשים איתנו מקרים מדהימים שמוכיחים שיש מנהיג לבירה – אנו מתפעלים ויוצאים מגדרנו, מודים לה' על חסדיו ומבינים: יש מי שדואג לי כל הזמן!

האם זה מספיק?

האם מספיק להכיר בבורא ולזכור אותו רק כאשר אנחנו רואים אותו 'בעיניים'?

ברור שלא. המטרה העליונה היא – לחיות עם הבורא בכל רגע, בכל מקום ובכל מצב בחיים.

אבל איך אפשר לעשות את זה? הרי בחיי היום-יום השגרתיים והאפורים אין שום דבר מסעיר שגורם לנו להתפעל ולראות את חסדי הבורא!

אומר הנועם אלימלך: ה'פטנט' שיגרום לנו לחיות עם הבורא בקשר אינסופי זה – שפלות!

מה הקשר בין שפלות – ובין קשר בורא? האם זה משהו סגולי? ממש לא.

בדרך כלל אנחנו יוצאים מנקודת הנחה שכל מה שקורה איתנו הוא מובן מאליו. ההצלחות שלנו – מובנים מאליהם, הבריאות שלנו – מובנת מאליה, הבית היציב שלנו – נו ברור, אנחנו הרי משקיעים שם את הנשמה!

כל זמן שאנו חיים בהסתכלות כזו – לא נוכל להכניס את הבורא לחיינו לכל מקום.

אבל מי שמבין ששום דבר אינו מובן מאליו, שהוא לא 'כל יכול', שבעצם אין בו כוחות להתמודד אפילו עם הדברים הפשוטים –

אדם כזה רואה את הבורא בכל מקום! כל הצלחה, ולו הקטנה ביותר – גורמת לו לשמחה אמיתית, כי הוא יודע שזה רק רחמי השם!

אדם החי בשפלות יודע שבכל רגע הבורא עושה איתו אלפי חסדים, ושם לא עזרת הבורא – הוא לא היה מסוגל להצליח בכלום!

אדם כזה חי בכל רגע עם הבורא, הוא מודה להשם אפילו על הדברים הקטנים ביותר, מתפלל להצליח גם הלאה – וחי את כל חייו בתחושה שיש מי שמלווה אותו!

מה ההבדל בין האנשים החיים כל העת עם הבורא – לאנשים המתפעלים רק באותות ובמופתים?

ההבדל ניכר בכל מצב בחיים. נחלק זאת לשלושה סיטואציות:

מקרים יוצאי דופן, חיי היום-יום, וכישלונות.

במקרים יוצאי דופן – ההבדל ברור:

אדם רגיל – אחוז כולו התפעלות על מעשי הניסים.

אדם שחי כל רגע עם הבורא – אינו יוצא מגדרו באופן מיוחד, כי הרגע המיוחד הזה הרי אינו שונה מהרגע הרגיל של היום-יום! הוא הרי מוקף בניסים ונפלאות כל הזמן!

בחיי היום-יום:

אדם רגיל – אינו חי עם הבורא, הוא אולי מדבר על 'סייעתא דשמיא', אולי 'מפרגן' תודה להשם, אבל הוא לא חש את זה בתוך ליבו. ר' אשר היה קורא לזה 'מס שפתיים'.

אדם שחי כל רגע עם הבורא – יודע להודות ולהתפעל בכל רגע על החסדים שהשם עושה איתו. הרי שום דבר אינו מובן מאליו!

אבל העיקר, מה קורה כאשר אנחנו עומדים מול כישלון?

מה אנחנו עושים כשהשקענו את נשמתנו בדבר מסוים – והוא קורס מול עינינו?

אדם רגיל – נשבר, מתרסק. הוא הרי השקיע כל כך הרבה! הוא הרי סמך על יכולותיו המפליאות! איך זה קרס כך???

אבל אדם שחי כל רגע עם הבורא – הוא אינו מתפעל כלל, הוא משתמש עם המקרה הזה כדי להוכיח לעצמו שוב עד כמה הכול תלוי בחסדי השם!

*

ר' אֶשֶׁר כּוֹעֵס ???

בבית של ר' אשר הסתובבו כל היום יהודים מכל הסוגים, יהודים רעבים שרצו לאכול דבר מה, יהודים שבורים שביקשו נוחם לנפשם, ויהודים שרצו למצוא את השם בחייהם.

עשרים וארבע שעות, בכל ימות השבוע, היה הבית פתוח לקהל הרחב.

חוץ משעתיים בודדות בשבוע. ביום שישי אחר הצהריים היה הבית נסגר, והרבנית היתה עורכת 'ספונג'ה' לכבוד שבת. אלה היו השעתיים הנורמליות היחידות בבית של ר' אשר.

יום שישי אחד הגיע יהודי אחד, שכנראה לא ידע את הכלל הזה, וביקש מהרבנית דבר מה לאכול.

הרבנית סרבה ואמרה לו: תגיע עוד שעתיים, כעת זה הזמן היחיד בשבוע שאני נהנית מבית שקט...

ר' אשר שמע את מילות הרבנית – והתחיל לצעוק: איך אפשר להגיד כזה דבר? יהודי עומד כאן רעב – ועושים מולו חשבונות של ניקיון ופרטיות???

מספר הרבי: שבועות ארוכים אחרי המקרה הזה דאג ר' אשר לספר את הסיפור הזה לכל מי שפגש, הוא אמר: היא הרי צודקת! הבית שלה עמוס כל השבוע, אין כאן חיים תקינים, ומה היא מבקשת בסך הכול? שעתיים בשבוע!

ויותר מזה, היה ר' אשר מוסיף, תראו מי התפרץ כאן בצעקות, ר' אשר! דווקא הוא שמדבר כל הזמן על שפלות ועל אמונה! הוא כעס! הוא כעס!!!

ואז היה ר' אשר אומר:

נו, שבעים שנה של 'עבודה' יורדים לטמיון –

עכשיו מתחילים שוב...

*

לע"נ הרה"ח מו"ה זאב ב"ר אשר ז"ל לעווין

גלב"ע כ"ח שבט תש"פ - נתנם ע"י בני המשפחה

.

יו"ל ע"י מערכת 'נקודות של אור' ספינקא. ניתן לזכות להשתתף בהוצאות ההדפסה וזכויות ההתחזקות.

ניתן להשיג את העלון, (גם בשפת האנגלית!), וכן את הקונטרס 'מעט פן האור' (מהדורה שניה) בטלפון: 050-4171897,

או בכתובת הפייל: a0504171897@gmail.com או בבית מדרשינו רחוב דונולו 11 בני-ברק. להארות וחיזוקים,

הוצטרפות לחיזוק היומי' במייל, ניתן לפנות באופנים הנ"ל. כל טעות - מקורה בחוסר הכנת הכותב.